అనురాగానికి అవధులు

రవణ అప్పటికే అయిదుసార్లు తలుపు తట్టాడు కమల తలుపు తెరవనూ లేదు. 'లోపల నుంచి వస్తున్నా' అన్న జవాబు యివ్వనూ లేదు.

ఒకవేళ నిద్రపోతోందేమో!... అయినా, సాయంత్రం ఆరుగంటలకు నిద్రేవిటి? రవణ మొదట్లో విసుక్కున్నా, వెంటనే నవ్వుకున్నాడు. కొండలమీదుగా వచ్చే చల్లగాలిలో మిళితమైన రకరకాల పువ్వుల క్రొంగొత్త పరిమళంలా, ఆ నవ్వు ఘుమఘుమలాడింది... అవును మరి. కమల నిద్రపోవడానికి వేళా పాళా వుండదు. ప్రస్తుతం ఆమె శరీరస్థితి అలాంటిది. అతను చరచర మెట్లుదిగి కిటికీ దగ్గరకు వచ్చాడు. నేలమట్టానికి ఎగువగా ఇల్లుకట్టబడి వుండటం వలన కిటికీలోంచి తొంగి చూడటం కుదరదు. అందుకని, వారగా వున్న బండరాయిమీద బ్యాలన్సుచేస్తూ నిలబడి కిటికీ వూచ అందుకుని, లోపలకు పరీక్షగా చూశాడు...

ఊహూ... కమల నిద్రపోవటం లేదు ఎదురుగావున్న మరోకిటికీ దగ్గర స్టూలుమీద కూర్చుని కొండల బారినుండి తప్పి బయటపడ్డ నీటి ప్రవాహం వంక గాబోలు చూస్తోంది!

అలా తనుకూడా గండం గడిచి బయట పడాలనా?

చలిగాలి వంటికి పడదని ఎన్నో సార్లు హెచ్చరించినా వినిపించుకోదు.

కిటికీ తలుపులు తెరచి వుంచింది

ఆమెను నిందించి లాభం లేదు.

వచ్చిన కొత్తలో తను కూడా అలాగే మైమరచి, గంటల తరబడి ప్రకృతి నిజస్వరూపాన్ని దర్శిస్తూ అమృతానందం అనుభవించే వాడు

ఉద్యోగం దొరకగానే, హెడ్ ఆఫీసులోకాని, సైట్ దగ్గరకాని పని చేయవచ్చన్నారు.

పట్నపురొదకు దూరంగా వుంటానన్నాడు.

రెండు నిముషాలు గడిచినా ఆమె ఏకాగ్రతలో ఎలాంటి కదలిక కనపడలేదు.

పక్షిలా 'కిచకిచ' మన్నాడు. ఆవులా అంబా అన్నాడు

కమలవులిక్కిపడి అటూ యిటూ బెదురుగా చూసింది.

అతను కిటికీకింద దాక్కున్నాడు. ఒంటరిగా వుండటమంటే ఆమెకు వల్లమాలిన భయమట... అందుకని మరింత ఏడిపిద్దామని—

తలుపు తట్టగానే తెరిచింది... ఆ వెనక విరుచుకు పడింది.

'మీరా ?... అసలే ఒక్కత్తెనూ యింట్లో బిక్కుబిక్కుమని ఇదవుతుంటే అగ్గిలో ఆజ్యంలా మీరు...'

మాటలు పూర్తి చేయనీయకుండా ఆమెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. కొత్త పెళ్లికూతురులాగ సిగ్గుపడింది.

"ఇంతకూ అబ్బాయేమంటాడు ? ఇంకా ఎంతకాలం ఆగమంటాడు ?"

"అబ్బాయెవరన్నారు ?... అమ్మాయే !" అంటూ అందరి ఇల్లాలకు మల్లే చొక్కా బొత్తాలు సరిచేసింది.

రమణ చటుక్కున ఆమెను వదలి రెండడుగులు ముందుకువేసి వెనక్కి తిరిగి ఆమెకేసి చూశాడు. అందాన్ని దూరంనుండి చూసి ఆస్వాదించటం ఓ ప్రత్యేకమైన అనుభవమంటాడు.

అతనిలా అనుకుంటాడు...

అమ్మాయిలందరూ వాలు జడలు వేయటం ఆమెదగ్గర్నుండే నేర్చుకోవాలి.

నోరు విప్పకుండా ఎన్నో ప్రశ్నలకు చిత్రంగా జవాబిచ్చే అలాంటి కళ్ళు ఎక్కడో కోటికొకటి కనిపిస్తాయి... వెన్నెలను నోట్లో రాసుకున్న ముఖం— చూడగానే ముద్దుపెట్టుకోవాలనిపించే అందమైన ముక్కు.. పెదిమల్ని చూసి సిగ్గుతో తలవంచుకునే గులాబీ పూలు—

అలా వూహిస్తూ తన్మయత్వం చెందాడు.

అతను బట్టలు మార్చుకుని, పీకి అందుకునేలోగా కమల వేడి వేడి కాఫీ అతని ముందుంచింది.

"కమలా !... మళ్లీ ఎందుకో బాధపడుతున్నావు. కంటికి రెప్పలా పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించినా, అప్పుడప్పుడు దిగులు పడుతున్నావ్.. ఈ ఒంటరితనం ఇంకా మూడు నెలలే – ఆ తరువాత నేనెవరో కూడా నీకు గుర్తుండను. వాడితో ఆడుకోవటం-నవ్వటం... ఆ మోము అప్పుడే చిరునవ్వు మొలకెత్తిస్తోంది !... వాణ్ణి రకరకాలుగా సింగారించి మురిసిపోవటం.. అదుగో! మళ్ళీ దిగులుమొదలు !"

ఆర్. యం. చిదంబరం

"అదికాదండీ! నాదొక్క మనవి. మీరు వింటానంటే విన్నవించుకుంటాను—" అంది నవ్వటానికి యత్నిస్తూ.

"సరే! వింటున్నానుకాని అనుగ్రహిస్తాననలేదుసుమా!..."

"అదే!... ఆ మాటే! రెండు నెలల క్రితం నాలుగు సార్లన్నాను—

"నిన్నటి మాటే నాకు జ్ఞాపకం వుండదు... అలాంటప్పుడు–"

"అదేనండీ... పురిటికి మా యింటికి పంపమని" అంది భయం భయంగా.

రమణముఖం ఒక్కసారి ఎర్రబడింది. కళ్ళల్లో వున్న చిలిపితనం ఒక్కసారిగామాయమై, ఆ స్థానంలో కాఠిన్యం తలెత్తింది.

రమణ ఆమెను ఓ సారి "ఎక్స్‌రే"లా చూసి నవ్వుకున్నాడు. పాపం! ఆరునెలల గర్భవతి. తను వుదయం తొమ్మిదింటికి వెడితే సాయంత్రం ఆరుగంటలకు వస్తాడు. చుట్టుపట్ల కబుర్లతో కాలక్షేపం చేసేందుకెవరూ లేరు. అలా ఒంటరితనంతో పెనవేసుకున్న కమలమీద కన్నెర్ర సుతరామూ న్యాయంకాదు. అందుకని శాంతించాడు.

"నా రెండు కళ్ళకంటె నువ్వు నాకు ముఖ్యం–నిన్ను నేనెలా అర్థం చేసుకున్నానో అలాగే నువ్వుకూడా నన్నర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించు. ఎన్నోసార్లు మీ యింటి ప్రసక్తి తేవద్దన్నాను. కాని నువ్వు వినిపించుకోవటం లేదు. నాకేదైనా తలవంపుజరిగితే అదినీకు మాత్రం వర్తించదా?... మీనాన్న నన్నెన్ని విధాల మోసం చేశాడో కూడా తెలుసుండీ పుట్టింటికి వెడతాననటం పొరబాటు. వందోసారివివరిస్తున్నా అక్కడ మాత్రం అదనంగా జరిగేదేవిటి? మోస్ట్ మోడరన్ నర్సింగ్ హోంలోనీకు సీటుసంపాదించాను

అనురాగంతో ఆదరించేందుకు నేను సరేసరి. సాయపడేందుకు ధైర్యం చెప్పేందుకు అత్తయ్యవుంది ఇంకా ఏంకావాలి? మా వయ్యకారు, ఇరవైనాలుగు గంటలూ నీ ఆర్డరు కోసం వేచి వుంటుంది. కనుక ఆ తలపులకు తలుపులు మూసేయి నా బంగారు రాణీవి..."

కమల ఏం చేస్తుంది? ఎలా వివరిస్తుంది? తొలికానుపు పుట్టింటో జరగాలని ప్రతి తల్లి వాంఛిస్తుంది. ఆ అనుభూతి అందులోవుండే తియ్యదనం, తృప్తి ఆత్మీయత మగవారికెలా అర్థమవుతాయి? తలిదండ్రులు బద్ధవైరులైనా ఈ ఒక్క సందర్భంలో దేవతలు – వారిపంచన వుండటం కంటె కావలసిన దేమీలేదు. పుట్టిల్లు గుడిసైనా– అది పల్లెటూరైనా ఫరవాలేదు కమల ఈ అభిలాష అతనికి వివరించి అంగీకరించమని ప్రాధేయ పడింది

"సరే!... తయారుగా వుండు రేపు బండిలో వెళ్ళవచ్చు" అని పేపర్లో పడ్డాడు.

ఆ మాటల వెనకవున్న నిజంతెలిసిన కమల ఇంక ఆ ప్రసక్తి మానుకుంది.

ఆ నాటి ఆంధ్ర పత్రిక అందుకని,

'ఏవండీ!... ఇక్కడ, ఈ మాటకు అర్థం బోధపడటం లేదండి' అని వేలెట్టి చూపింది.

ఎలా తెలుస్తుంది? నాకిచ్చిన మాటను మీ నాన్న కాపాడివుంటే ఇలా అడిగేదానివి కావు...' అంటూ ఏదో అనబోయాడు.

కమల రెండు చేతులలనూ చెవులు మూసుకుని 'ఇంక చాలు ... ఆ పురాణ పఠనం వద్దు' అంది.

భార్య: 'మన పెళ్ళయి ఇవాళ్టికి రెండేళ్లు. ఇవ్వాళ ఏం చేద్దాం?'

భర్త: రెండు నిమిషాలు మౌనంగా నిలబడదాం.

రమణనవ్వి 'నీకు వినటానికి విడ్డూరంగా వుందేమోకాని, నాకు మాత్రం ఎన్నిసార్లు పఠించినా పసందుగానే వుంటుంది' అన్నాడు.

కమల వంటింట్లోకి నడచింది.

రమణ ఆలోచనలో పడ్డాడు.

తనకుమాత్రం కమలను పుట్టింటికి తోలి కాన్పుకు పంపాలని లేదూ? కొండంత ఆశవుంది కాని, ఆ మనిషి – ఆ మామగాడు తనని జిత్తులమారి నక్కలా మోసగించాడు. 'నీ కూతుర్ని నువ్వే ఇంట్లో వుంచుకో' అని తను కసిరి కొట్టవచ్చు–కాని ఆ అయస్కాంతం లాంటి కళ్లు 'ఏవండీ!... మరి!' అంటూ నవ్వుతూ ఎప్పుడూ తనను పిచ్చివాణ్ణి చేస్తాయి. వాటిని వదలి ఎలా జీవించటం?

ప్రధానం జరిగే ముందు మావయ్య షరతు పెట్టాడు. 'అబ్బాయి పెద్ద చదువులు చదువుకున్నాడు. అమ్మాయింకా మెట్రిక్ చదువుతోంది. మీరేమో పెళ్ళికి తొందర పడుతున్నారు అతను కూడా తొందర పడుతున్నట్టు కనిపిస్తున్నాడు. ఈ కాలంలో కనీసం స్కూలు ఫైనలైనా ప్యాసవటం ఎంత అత్యవసరమో నేను వివరించ నక్కర్లేదు. రేపో మాపో దురదృష్టం కొలదీ ఏదైనా...'

'ఈ శుభసమయంలో అవేం మాటలండీ?' అని ఎవరో విసుక్కున్నారు.

'నిజాన్ని నిజంగానే చెప్పాలి స్వామీ!... తమ కాళ్ళమీద నిలబడవలసి వచ్చినప్పుడు ఎం. ఏ. అయ్యుండా దిక్కులేనప్పుడు, ఉత్త స్కూలు ఫైనలెంత మాత్రం?

అందుకని పెళ్ళయ్యాక, అమ్మాయి చదువు పూర్తి చేయించవలసిందే! ఏరా?... ఏమంటావ్? అంతదాకా ఒంటరిగా వుండగలవా?" అని మామయ్య కన్నుగీటి నవ్వాడు. వయసు మళ్ళినా, చిలిపితనం పోలేదు మామగారికి.

"నువ్వన్నది అక్షరాలా నిజం మామయ్యా! రేపు పెద్దపెద్ద పార్టీలకు వెడితే, పెళ్ళాం ఏం చదువుకుందంటే ఏం చెప్పను?" అన్నాడు ధైర్యంగా.

"తప్పకుండా పూర్తి చేస్తుంది. ఆ మాత్రం నాకు తెలియదూ?... అ కాక అమ్మాయి స్కూల్లో ఫస్టు. అంటప్పుడు, ఈ నాలుగు నెలల కాలం, ఇంతదాకా భద్రంగా దాచిన రత్నాన్ని సముద్రంలోకి విసిరివేయగలనా?" అన్నాడు కమల తండ్రి.

అందరూ "సరే" నని ముందుకు నడిచారు.

మొదటి రాత్రి.

అవీ ఇవీ — అన్నీ మాట్లాడుకున్నాక, రమణ అసలు ప్రశ్నను లేవదీశాడు.

"స్కూలుకు ఎన్ని రోజులు సెలవు పెట్టావు?"

"చాలా... నా... లా రోజులు" అని పెద్ద దీర్ఘం తీసింది.

"అంటే?..." అర్థంకాక అడిగాడు.

"అంటే... అంటే... ఇంక వెళ

పిల్లి మార్కు
పాన్ మసాలా పౌడర్

వక్క తమలపాకులలో, ఇది ఒక చిటికెడు వేసుకుంటే ఏలకులు, లవంగములు వగైరా ఏవీ అవసరముండదు అన్ని సుగంధ పదార్థములు దీనిలోనే ఉన్నవి. మీ తాంబూలమునకు సువాసన, రుచి ఇచ్చును.

సాంపిలు వివరములకు వ్రాయండి:

అరోమాటిక్ కెమికల్ అండ్ ఆయిల్ కంపెని

7. సింగన్న నాయిక్ వీధి, మద్రాసు-1.

P. B నం 267 ఫోన్ 22099

చదవ దలచుకోలేదు అంతే స్కూలుకు వెళ్ళను.

"అంతే ... అంతే ... స్కూలు ఫైనలు పూర్తి చేయనన్నమాట? అవునా?..."

"ఎందుకు చేయను? మీరు గురుత్వం వహిస్తే..."

రమణకు వళ్ళు మండింది. ఇందులో ఏదో కుట్ర వున్నట్టు మసగ్గా కనిపించింది. ఆమె భుజాలు రెండూ ఒక్కసారి కదిపి, ముఖం పైకెత్తి "డొంక తిరుగుడుగా సమాధానం చెప్పకు ... ఉన్న మాట రివ్వునపోయే తుపాకీ గుండులా సూటిగా చెప్పు" అని గదమాయించాడు.

"పెళ్ళయ్యాక చదువుకోటం నాకు సిగ్గుగా వుందండీ... అందరూ ఏడిపిస్తారు. సెలక్షను పరీక్షలు దగ్గర కొస్తున్నాయి. ఏ సబ్జక్టులోనైనా ఫెయిలయితే ఉడికిస్తారు. అందుకని..."

"అందుకని, నన్ను ఏప్రిల్ ఫూల్ని చేశారన్నమాట! అదంతా పనికిరాదు. నువ్వు చదివి తీరాల్సిందే!" అన్నాడు.

కమల నవ్వి వూరుకోటంతో అతని మనసు కొంచెం తేలిక పడింది.

ఆ మర్నాడు మామగారితో ఈ ప్రసక్తి తెచ్చాడు.

"పెళ్ళయ్యాక ఎవరైనా చదువుకుంటారంటయ్యా?..." అని ఆయన నవ్వేసి వూరుకున్నాడు. రమణ రుసరుసలాడుతూ ఈ కేసుకు ముఖ్యసాక్షైన మావయ్య వంక చూశాడు. ఆయన మరింత గట్టిగా నవ్వి "మీ మామగారి మాటలు నిజమేనోయ్! ... అయినా నీ పెళ్ళానికింకా చదువెందుకోయ్?... ఉద్యోగాలు చేస్తుందా యేమిటి? నువ్వు పెళ్ళి పెడాకులు లేకుండా అలా వూళ్ళో తిరుగుతావేమోనని అలా నటించి, ఒప్పించి మెడ వంచాను. అంతే" అన్నారు.

రమణ మొదట్లో తెల్లబోయి, తరువాత కమలను మరీ బాధ పెట్టటం ఇష్టంలేక తన కోరికను చెరిపివేశాడు.

ఆ ఉదంతం అంతటితో అంతమైనా బాగుండేది.

నెల రోజులు పోయాక, కమల– పాపం, వెర్రిబాగుల్ది – అమాయకురాలు – నిజాన్ని బయటపెట్టింది

"నువ్వు చదువుకుంటే ఎంత బాగుండేది! స్కూలు ఫైనలు ప్యాసవగానే అభినందిస్తూ టెలిగ్రాం ఇవ్వాలని, బహుమతిగా వాచీ పంపాలని ఎన్నో కలలు కన్నాను. అన్నీ అడియాసలయ్యాయి" అని వాపోయాడు.

"నన్నేం చెయ్యమంటారు

చెప్పండి? నేను చదువుకుంటా ననే అన్నాను. నాన్న వద్దని మండి పడ్డారు. పెళ్లయ్యాక చదవటం తప్పటు...'

"మరి చదువుకోటం సిగ్గ న్నావు?..."

కమల కిలకిల నవ్వింది. రవణకు అర్థమైంది.

కుర్చీలోంచి అమాంతం లేచి ఆకాశమంత ఎత్తున ఎగిరిపడ్డాడు.

"ఏవిశేషవిటి?... అలాగా?... అదా సంగతి! ... ఇన్నేళ్ళొచ్చినా అబద్ధం ఆడారన్నమాట— గ్లాస్కో పంచె — సిల్కులాల్చీ — జరీ కండువా — రాళ్ల వుంగరం — అన్నీ పెద్దమనిషిలా బయటి వేషాలు — లోపలంతా విషం — నన్ను వెర్రి వెధవకింద జమకట్టారు. నా జీవితాశయాన్ని భస్మం చేశారు. ఆయన్ని వూరికే వదలను. సరైన సందర్భం దొరకగానే దెబ్బకు దెబ్బ తీస్తాను చూడు... నన్ను గురించి మీనాన్న కింకా పూర్తిగా తెలియదు" అని చిందులు తొక్కాడు.

నోరు జారి నిజం బయటపడ్డందుకు కమల గజగజలాడింది. తన్ను తాను నిందించుకుంది. తనకు దైవ సమానమైన నాన్నను ఎంతెంత మాటలన్నారు?

బుద్ధి చెబుదామనుకున్నా రవ[illegible] [illegible]శం దొరకలేదు అసలు [illegible] అవకాశం లేదుగా! [illegible]ప్పుడు ఏదో కుంటిసాకు [illegible]లను పుట్టింటికి పంపి, తిరి[illegible]రాకుండా, రానీయ[illegible] [illegible]ద్దామనుకున్నాడు.. [illegible]సాంతం లాంటి [illegible]

[illegible], ఇన్ని చదువులూ [illegible], ఇంతటి నాగరికతను, [illegible] వంటపూసుకుని, ఓ [illegible] విషయానికి ముగ్ధకు ఇం[illegible]గుణమైన శిక్ష విధిం [illegible]

[illegible]కాలం, ఖర్మ కలిసి రా[illegible]" అని శాంతపడ్డాడు

[illegible] దగ్గర చివాట్లు తిన్న [illegible], ఎదురు తిరగలేక, త[illegible]క్కలమీద విరుచుకు ప[illegible], [illegible]దను దొరికినప్పుడల్లా [illegible]చెప్పి పొడిచేవాడు. ఆమె [illegible]టుమాటుగా కన్నీళ్లు [illegible] కాలక్రమాన, ఆ చెవిని వి[illegible]విని వదలటం మొదలు [illegible]. ఇష్టం వున్నప్పుడు విన [illegible]నప్పుడు మానటానికి, [illegible] బటన్ వుంటే, రవణ [illegible]రంభించేసరికి, టుక్కున [illegible]క్కేసి, అంతా విం[illegible] [illegible]చేది.

[illegible] అవకాశం వచ్చినట్లు [illegible]

మామగారి షష్టిపూర్తి మహోత్సవం దగ్గిరకొచ్చింది. కూతుర్ని, అల్లుణ్ణి ఆదరంగా ఆహ్వానిస్తూ ఉత్తరం రాశారు. కమల ఎంతో ఉబలాటపడింది. నాన్నకూ, అమ్మకూ ఎలాంటి బట్టలు పెట్టాలో వివరించింది. వెండి తలకాయ చేతికర్ర కొంటే మరీ బాగుంటుందని అభిప్రాయ పడింది.

రమణ అంతా విని, చిరునవ్వు నవ్వి "సారీ!...నువ్వు వెళ్ళటానికి వీల్లేదు" అన్నాడు.

కమల గుండె గతుక్కుమంది. భర్త గుండె రాతి గుండెఅని తెలిసినా, ఇంతటి గట్టి బండరాయని వూహించలేదు. ధైర్యాన్నంతా కూడ గట్టుకుని ఏదో అనబోయింది.

"లాభంలేదు ... వాద ప్రతివాదనలకు తావులేదు. అందుకు నేనంగీకరించను. నా నిర్ణయం మారదు" అని దారం తెంచినట్టు పుటుక్కున తుంచి వేశాడు. తనకు సెలవు దొరకదని, అందుచేత రావటం కుదరదని రాసేయమన్నాడు. అంతటితో ఆగక, ఆమె ఉత్తరాన్ని ఒకటికి రెండుసార్లు చదువుకుని, స్వహస్తంతో కవరంటించి పోస్టు చేశాడు

మీ నాన్నగారి తుది వాక్యాలు తూచా తప్పకుండా పాటించడం నీ విధి. ఆయన మరణిస్తూ ఏమన్నారో నేను కూడా తెలుసుకోవచ్చా?"

"ఆయన మరణిస్తూ కూడా ఏం అనలేదు. మా అమ్మ పక్కనే ఉంది."

ఆయన ఎలాగైనా రమ్మని బతిమాలుతాడని చాక్లేటు కోసం లొట్టలు వేస్తున్న చిన్న పిల్లాడిలా ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాడు

నాలుగోనాడు ఇలా జవాబు వచ్చింది:

"నీకు సెలవు దొరకదని అమ్మాయి రాసింది... పోనీలే. బలవంతంమీద సెలవు మంజూరు చేయించుకుని రావటం మంచిది కాదు, మీ రిక్కడున్నట్టు భావించుకుని తృప్తిపడగలను—"

ఆ ఉత్తరం చదువుకున్నాక రమణ ఏం చేశాడో నాట్యాచార్యుడే నిర్ణయించాలి.

సరే—అవకాశం రానే వచ్చింది కమల గర్భవతైందని తెలిశాక, మంచి రోజు చూసి తీసికెడతామని, తరువాత సీమంతానికి ముహూర్తం పెట్టవచ్చని కమల తండ్రి ఉత్తరం రాశాడు

ఉత్తరం అందింది ఆయన

...న్ను పురిటికి పుట్టింటికి పంపరట— వారు ఎంత ప్రాకులాడినా ప్రయోజనం వుండదు. నా భాగ్యం అంతే—' అని కమలచేత రాయించాడు. ఆ తరువాత ఆయన స్వయంగా వచ్చి అల్లుడి మనసు మార్చాలని ప్రయత్నించాడు. కాని రవణ అందు కవకాశం యివ్వకుండా, ఏదో పని వుందని మరో వూరు వెళ్ళి, ఆయన వెళ్ళాక తిరిగి వచ్చాడు.

అల్లుడితో సంధి చేసుకోటానికి ప్రయత్నించి ఓడిపోయిన కమల తండ్రి, దండెత్తి వచ్చినప్పుడు చూసుకుందామని వూరుకున్నారు.

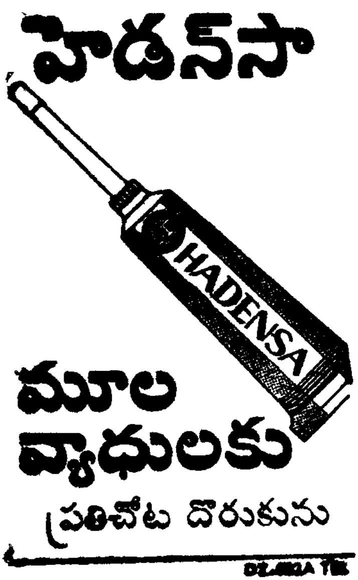

రెండు పెద్ద రాజ్యాలు ఢీ కొంటే మధ్య చిన్న రాజ్యం నలిగినట్టు కమల ఆ ఇద్దరిమధ్యా సతమత మైంది. వీలైనప్పుడల్లా, తన కోరి కను అతని తలకాయ అట్నుంచి యిటు అడ్డంగా ఆడటం మాని, నిలువునా ఆడుతుందేమోనని ఎత్తులు వేస్తూనే వుంది. కాని, అవన్నీ ఎత్తున వుండిపోయి వేలకు రానే లేదు.

రవణ ఆలోచనలకు స్వస్తి చెప్పి, తను చేస్తున్న పని మంచిదో కాదో నని, సకారణంగా, సవిస్తరంగా తర్జన భర్జనలు చేసుకుని "రైట్" అని తృప్తిగా నిట్టూర్చేసరికి, వంటింట్లోంచి వుల్లిపాయల ఘుమ ఘుమ [illegible] బయటకు పరుగెత్తింది. రంగం మారిందని, తిన్నగా ఆ సువాసన వచ్చిన దిక్కుగా కదిలాడు.

● ● ●

రాత్రి తొమ్మిదిన్నర —

రవణ ఆనాటి విశేషాలు చెప్తూ పోతున్నాడు. కమల వింటున్నట్టు వూకొడుతోంది. అతనికి ఇంజనీరింగ్ డిపార్టుమెంటులో పని — వంతెనలు — ఆనకట్టలు అవీ ఎక్కడ కడుతుంటే అక్కడకు పోవాలి. పట్నంలో వుంటే. ఇరుగు పొరుగు [illegible] [illegible]ంది, అతను [illegible]

ప్పుడనుకున్నా, వాళ్ళు వున్నవీ లేనివీ మాటిపోసి "బ్రెయిన్ వాష్" చేసి కమలను మార్చేసి, తన పథకాన్ని ఎంతో కాలంలో శాశ్వతంగా సమాధి చేస్తారన్న భయంతో ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు. ఉదయంనుండీ, సాయంత్రం వరకు పాలమనిషి - పనిమనిషి - కూరగాయలమ్మే ఓ ముసలాడు - కొందరు దారిన పోయే దానయ్యలు తప్పించి ఎవరూ కనిపించరు. రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో వున్న సరళ మాత్రం వారానికోసారి వచ్చిపోతుంది. ఆమె వచ్చిన మర్నాడు కమల "కర్టసీ కాల్" చేస్తుంది. అందుచేత తన ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యానికి ఎలాంటి అవాంతరమూ లేదు.

రమణ తన దారిన తాను వుత్సాహంగా వాగుతున్నాడు.

కమల ఊహాగానంలో పడింది.

అమ్మ తన్నుచూసి గర్వంగా, ఆనందంగా నవ్వుకుంటుంది. అప్పుడు మరి - మరి మూడు నెలల్లో ఆమె "అమ్మమ్మ" అవుతుంది. నాన్న మధ్య మధ్య తనకు వంట్లో ఎలా ఉన్నదీ కనుక్కుంటాడు. తమ్ముళ్ళో అందరూ "మేనల్లుడా? ... మేనకోడలా?" అనడుగుతారు. వేలెడు వెర్రి వెంగళ్రాయుడు. వాడేం సమాధానం చెప్పగలడు?... ఇద్దరూ కావాలంటాడు గామోలు

ఇరుగు పొరుగునవున్న స్నేహితురాండ్రంతా తమాషాగా మాట్లాడి మురిపిస్తుంటారు. ఆయన దగ్గర్నుండి వారానికి, కనీసం రెండు ఉత్తరాలైనా వస్తాయి. ఎడబాటు దుస్సహమని ... పుట్టబోయే పాపాయి గురించి ... ఇంకా ఎన్నో సంగతులు.

"కమలా!... ఇప్పుడు నే నేం చెప్పాను? ..." అని వున్నట్టుండి అడిగాడు రమణ.

"మరి ... మరి... ఆ వంతెన కట్టడం ఎంత కష్టమైందో — ప్రమాదకరమైందో వివరిస్తున్నారు" అంది తెల్లబోతూ.

అసలు ఆయన వాగుడు ఎవరు వింటారు? ప్రస్తుతం తను పుట్టింట్లో నాన్నతో బాతాఖానీ వేస్తుంటే!

"అంటే, నువ్వు నా మాటలు వినటం లేదన్నమాట. వింటున్నట్టు నటిస్తున్నావ్! నేను మాట్లాడేది వంతెన గురించి కాదు. షేక్స్పియర్ సృష్టించిన హామ్లెట్ పాత్ర గురించి..."

"క్షమించండి ... నిజంగా నేను ఏదీ వినలేదు ... ఎందుకంటే మరి ... మరి ... ఈ సమయంలో మా ఇంట్లో వుంటే ఎలా వుంటుం దాని ఆలోచిస్తున్నాను."

"అదుగో! మళ్ళీ మొదలు పెట్టావు. రేపే బండెక్కించేస్తాను" అన్నాడు కోపంగా

బాగానే వుంది — ఏదో సరదా కంటే మీ కోపమూ — మీరూ — అంటూ అతని చేతులు తన చేతుల్లోకి తీసుకుంది. రవణ చల్లబడ్డాడు.

'అరెరె! ... అసలు విషయం చెప్పటం మర్చిపోయాను. అత్తయ్య దగ్గర్నుండి మధ్యాహ్నం ఉత్తరం వచ్చింది' అంటూ కవరు అందించింది. రవణ చదువుకుని 'హరి భగవంతుడా!' అన్నాడు. పక్కింటావిడ కాశీ వెడుతోందట — అవకాశం జారవిడవలేక తనూ వెడుతోందట. అంతటితో ఆగక 'కమలను పురిటికి పుట్టింటికి పంపేయి నాయనా!' అని బోడి సలహా కూడా యిచ్చింది. మరోసారి ఉత్తరం చదువుకుని ధుమధుమలాడాడు. అత్తయ్యకు తనంటే ప్రాణం. తల్లిదండ్రులు పోయాక, ఆమె తన్ను పెంచి పెద్ద చేసింది. అతని సర్వస్వం అత్తయ్య. తన్ను అర్థం చేసుకునే శక్తి ఆమెకు తప్పించి మరెవరికీ లేదు. అలాంటి అత్తయ్యేనా ఇలా చెంపపెట్టులా రాసింది? ... అంతు కనుక్కుంటాను.

'ఇప్పుడేం చేస్తారు?' అనడిగింది కమల.

'ఓటమి అనేది నా జీవితంలో లేదు అత్తయ్యను కాశీ వెళ్ళనిస్తాననుకుంటున్నావా? అది కలలోని మాట రేపుదయం బండికే వెళ్ళి అంతా సరి చేస్తాను' ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాక, గుర్రుపెడుతూ రవణ నిద్రలో పడ్డాడు.

కమల నిద్రరాక, అటూ ఇటూ పొర్లి చివరకు కన్ను మూసింది.

● ● ●

ఆయన ఇంకా ఇంటికి తిరిగి రాలేదు.

ఉన్నట్టుండి నెప్పులు మొదలయ్యాయి. కమల గజగజలాడింది ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. 'మెటర్నిటీ హోం' ఎక్కడ వున్నది ఆమెకు తెలియదు. ప్రకృతి నిశ్శబ్దంగా, ఖాళీగా వుంది... ఎలా? ... ఇప్పుడేం చేయటం? తల్లిదండ్రుల దగ్గర వుంటే ఈ బెడద వుండదు. ఒకవేళ కనలేక తను చచ్చిపోతే? ఆరింటికిగ్గాని ఆయన రాడు. కాలు గాలిన పిల్లిలా అటూ ఇటూ తిరిగింది. నెప్పులు ఎక్కువయ్యాయి. పనిమనిషి ఫర్లాంగు దూరంలో గుడిసెలో వుంటోంది ఎలా కబురు పంపటం? ఎవరూ కనపడరేం?

ఎవరో చిన్న కుర్రాడు అవుల వెంట పోతున్నాడు.

అతన్ని పిలిచి ఫలానా పనిమనిషిని వెంటనే తీసుకు రమ్మంది దారిలో ఎవరైనా బండి ఎదురైతే

తీసుకు రమ్మంది ఆ...
బాధ అంతకంతకూ ఎక్కువవు తూంది. తనకు ఆయాసం పెరిగింది. అందుకే, ఎవరూ దొరక్క లేని ఈ నిర్జన ప్రదేశంలో వుండవలసి వచ్చింది. పదినిమిషాలు ఎదురు చూసింది. పనిమనిషి రాలేదు. ఆ కుర్రాడు తన మాటలు ఎప్పుడో మర్చిపుంటాడు. రెండు మైళ్ళ దూరంలో ఓ నర్సింగ్ హోం వుందని ఆయనప్పుడప్పుడు అనేవాడు. ఒంటరిగా బయులు దేరింది. ఎంత దూరం నడిచిందో ఆమెకు తెలియదు. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. ప్రసవ వేదన ఇంత భయంకరంగా వుంటుందా? ... కాలికి ఓ బండ రాయి తగిలింది ... కింద పడింది. తల కొట్టుకుపోయి రక్తం చిమ్మింది... అంతా చీకటి.

కమల కెవ్వున కేక వేసింది.

రవణ వులిక్కి పడిలేచి కూర్చున్నాడు.

కళ్ళు తెరచి అటూ ఇటూ వెర్రిగా చూసింది.

"కమలా!... ఏమైంది? ఏమైనా పాడు కల వచ్చిందా?"

"అవునండి. నాకెంతో భయంగా వుంది" అంటూ అంతా వివరించింది.

"మనం ఏదనుకుంటామో, అదే కలగా వస్తుందంటారు. ...అందుకే పూహాగానాలు చేయవద్దన్నాను" అంటూ ఆమె ముంగురులు సరి చేశాడు.

ఆ మర్నాడుదయం.

"ఇంజనీయర్‌తో చెప్పి సెలవు తీసుకుని, అత్తయ్యఊరెడుతున్నాను. రేపు సాయంత్రానికి వస్తాను. అందు చేత నిన్నటి పీడకలను పిస్తోలుతో కాల్చి చంపేయి" అంటూ అరుగు దిగాడు.

గణ గణ మంటూ ఇంటిముందు బండి ఆగింది.

ఒకవేళ అత్తయ్య తన తప్పిదం తెలుసుకుని, క్షమాపణ చెప్పుకోటా నికి బయలుదేరి వచ్చిందేమోనని కొంచెం సంబర పడ్డాడుకూడా. బండి లోంచి దిగిన ఆ ఇరవై అయిదేళ్ళ అమ్మాయిని చూసి వులిక్కి పడి "పద్మ! ...కమలా! ...పద్మొచ్చింది" అని అరిచాడు.

"ఏం సార్. మీకు కవల పిల్లలు పుట్టారుటగా? ఆడపిల్లలా, మగ పిల్లలా?"

"ఒక ఆడ, ఒక మగ. ఉహు. కాదు; ఒక మగపిల్లడు, ఒక ఆడపిల్ల అనుకుంటాను."

"మంచి సమయంలో వచ్చావ్ రా! రా" అంటూ కమల ఆహ్వానించింది.

పద్మ సూట్‌కేసు తీసుకుని, బండి వాడికి బాడుగ ఇచ్చేసి, మౌనంగా ఇంట్లోకి వెళ్ళింది. దంపతులిద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు. సముద్రమైనా కదలికమాని నిశ్చలంగా వుండగలదేమో కాని, పద్మమాత్రం నోరు మూసుకోదు. (ఒక్క నిద్రపోయే అప్పుడు తప్ప) సరదాగా లేడిలా గెంతులేస్తూ ఆనందాన్ని వెదజలుతుంది. పెళ్ళయ్యాక మరింత అల్లరిగా తయారైంది. బావ కూడా అలాంటివాడే కనక ఇద్దరికీ ఈడూ జోడూ బాగా కుదిరింది.

"ఉత్తరంముక్కైనా రాయకుండా హఠాత్తుగా దిగావు?" అన్నాడు రవణ లోపలికివస్తూ.

పద్మ జవాబు చెప్పలేదు కాని మబ్బులా ముఖంనిండా విషాదం అలుముకుంది. రవణ ఏదో జరిగి

వుంటుందని వూహించాడు ఒకవేళ అలుమగలమధ్య మనస్పర్థ కొంచెమున్నా కాని బావ చాలా మంచివాడు! పద్మను పల్లెత్తుమాటకూడా అనడు... కాని...ఏమో మనుష్యుల మనసులు ఎప్పుడెలా మారతాయో ఎవరికి తెలుసు? ప్రస్తుతం ఆమెనేమీ అడగ కూడదని, మెల్లిగా నిజం తెలుసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. పద్మ స్నానానికి వెళ్ళగానే, కమల వంటింట్లోంచి పరుగెత్తుకొచ్చింది.

"అత్తయ్య మనసు మార్చటం సంగతి తరువాత చూసుకుందాం. ఏదో రాద్ధాంతం జరిగినట్టుంది. అందుచేత మీరు పనికి వెళ్ళవద్దు. పద్మ మనసు, పద్మంలా సున్నితమైంది. తొందరపడి తెలివి తక్కువ ప్రశ్నలేవీ వేయకండి."

రవణ అర్థమైనట్టు తల నిలువునా ఆడించాడు.

కాఫీ ముగించి పద్మ ముందు గదిలో కూర్చుంది.

"బావను తీసుకు రాలేక పోయావా?" అన్నాడు రవణ.

"అదొక్కటే నా బ్రతుక్కి తక్కువ."

రవణ గతుక్కుమన్నాడు.

ఏ మొచ్చి పడింది ఈ పద్మకు?

ఆ సాయంత్రం పద్మ అసలు విషయం బయట పెట్టింది.

"ఆయన పరిటికి నన్ను పుట్టింటికి పంపరట—

"ఎందుకని?"

"మీరు పెళ్ళికి ముందు రేడియో కొనిస్తానన్నారట. మాట నిలబెట్టుకోలేదని కోపం—"

"ఏవిటి? ... నిజంగా బావేనా ఈ మాటన్నాడు? నమ్మలేకుండా వున్నాను. ఏదో అడిగితే కాదనకూడదని, మాట వరసకు సరేనంటే అది నిజమని నమ్మటం చాలక, డిమాండు కూడా చేస్తున్నాడన్న మాట!...అది సరేకాని, రేడియో కొనివ్వాల్సింది నేను. అందుకు నన్నడగక, మధ్య నీ మీద కక్షెందుకు? క్రిందటి నెల నేను వచ్చినప్పుడు కూడా, నిన్ను పంపిస్తానన్నాడే!"

"మీ మగాళ్ళంతా దగా మనుష్యులు. స్వార్థానికి ప్రతిబింబాలు మా కష్టాలు మీ కర్థంకావు.

ఆమె మాటలు రవణను ఎక్కడికో తీసుకుపోయాయి. జనరలైజ్ చేసి మాట్లాడుతోందే!

"అందుకే, ఆయనతో చెప్పివచ్చేశాను. నాకుమాత్రం స్వేచ్ఛ లేదా యేవిటి? నేను బానిసను కాను మహా చేస్తే విడాకులిస్తారు. అంతేగా నేను చదువుకున్నదాన్ని. ఉద్యోగం చేసుకుని హాయిగా బతగ్గలను

"నిన్ను వెళ్ళొద్దని అతను వారించలేదా ?

"చెప్పిచూశారు. తన అనుమతి లేకుండా, బయటకాలు పెడితే మరి తిరిగిరావటం కల్లన్నారు... సరేనని తెగించాను."

రవణకు వళ్లు మండింది. బావ ఏమనుకుంటున్నాడేవిటి ? బెదిరింపులకు జడిసే రకం తను కాదు. విడాకులిస్తాడట విడాకులు !

ఒక్కగానొక్క చెల్లాయి. ఆమెను పోషించలేడా యేవిటి ?... ఎంత చదువుకుని ఏంలాభం ? ఈ చిన్న కోరికకు అడ్డం పడుతున్నాడు. పద్మ ఎంతగారాబంగా పెరిగింది ! తల్లిదండ్రులు పోయినప్పట్నించి అత్తయ్య పువ్వులా కాపాడి పెంచి పెద్దచేసింది. ఆ ముద్దు మురిపెం, అతనికేం తెలుసు ?

"చెల్లాయి... మంచిపని చేశావు. కమల, నువ్వు కలిసి వెళ్ళొచ్చు. వాడికి బుద్ధివచ్చి స్వయంగా తల్లి పిల్లను తీసికెడతాడు. అధైర్యపడకు. నీ మనసు నాకు తెలుసు."

పద్మముఖం వికసించింది. ఆ ఇంటికివచ్చాక మొదటి సారిగా నవ్వింది.

"నువ్వుండగా నాకేం భయం అన్నయ్యా !

సరే ! ఇంం అదింతాయిర్చిపో పద ఓ ఆట చదరంగంవేద్దాం ఈ ... ఎంతుయున్నుంది.

పద్మ ఉత్సాహంతో సరేనంది

ఇద్దరూ ఆటలోమునిగిపోయారు

"అదిసరేకాని అన్నయ్యా ! ... ఓ మాట అడుగుతాను. ఏమీ అ కోపు కదా ?"

"ఈ ఉపోద్ఘాతం ఎందుకన్నాను అడుగు."

"నేను పురిటికి పుట్టింటికి రావటం సమంజసమని ఒప్పుకున్నావు. అందుకు భర్తను ధిక్కరించటంలో తప్పు లేదన్నావు.. ఈ న్యాయం వదినకు మాత్రం వర్తించదా ?... ఇద్దరం ఒకే స్థితిలో వున్నాం."

రవణ మనసు చివుక్కుమంది... పద్మ ఇలా నిలదీసి అడుగుతుందని అతనెన్నడూ వూహించలేదు. ఏం జవాబు చెప్పాలో చటుక్కున తోచలేదు. పద్మతో తర్కబద్ధంగా మాట్లాడాలి.

"నీ మాటల్లో నిజం లేకపోలేదు కాని, కమల తండ్రి నన్ను ఎలా మోసం చేశాడో నీకు తెలుసుగా !

"మరి, నువ్వు బావను మోసం చేయటం ?..."

"రెంటికీ, చాలా తేడా వుంది.

సం న తోచింపిన్నాను

నువ్వు కూడా ఆల చించు

ఈ సంభాషణంతా విన్న కమల నిట్టూర్చింది.

● ● ●

రవణ కూరగాయలు కొనేందుకు బయటకు వెళ్ళాడు.

ఇంట్లో పద్మ, కమల కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

"అది సరే కాని పద్మా!... నువ్వెంతో తెలివైన దానివని, చిన్న వయసులో ఎన్నో విషయాలు అవగాహన చేసుకున్నావని, ఎంతో గర్వపడ్డాను. ఇంత చిన్న విషయానికి భర్తతో పోట్లాడిరావటం తప్పు... నీ ఫీలింగ్ నాకు తెలుసు. నీకు గొప్పగొప్ప కోరికలున్నాయి. కానీ వాటిని లోలోన అణచుకుని, భర్తకనుగుణంగా నడచుకుంటున్నావు. మంచిగా మనసు మార్చేందుకు ప్రయత్నించాలి కాని, తెంపుకు రాకూడదు. మనసు వుల్లిపొర కాగితం లాంటిది. దాన్ని జాగ్రత్తగా కాపాడుకురావాలి. అందుచేత నువ్వు రేపుదయమే ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళు. నేనిలా అంటున్నాను కనక, నువ్వు ఇక్కడుండటం నాకిష్టం లేదని అపార్థం చేసుకోకు. మీ అన్నయ్య పట్టి కోపిష్టి మనిషి – మీ ఆయన్ను ఛెడామడా తిడుతూ వుత్తరం రాయగలరు."

పర్సు తీసుకోటం మరచిన రవణ తిరిగివచ్చి, వారి సంభాషణంతా విని, కనపడకుండా ఓమూల నిలబడ్డాడు.

పద్మ విరగబడి నవ్వింది. నవ్వగా నవ్వగా కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళుకూడా తొంగి చూశాయి. కమల కొద్దిగా కంగారు పడింది– మతి చలించిందేమోనని... వదిన భుజంమీద చెయి వేసి, ఆమె తలకు తల ఆన్చి మరింత నవ్వింది.

"వదినా!... నువ్వు అమాయకురాలివి! అందుకే అన్నయ్య నిన్నిలా

ఏడాది పిల్లాడు హాల్లో అటూ ఇటూ పరుగులు తీస్తున్నాడు. తల్లి మురిసి పోతూ పక్కింటావిడతో అంది:

"చూశారా? మా అబ్బాయి ఎనిమిదో నెలనుంచీ నడవటం మొదలు పెట్టాడు."

"అలాగా. నాలుగు నెల్లనించీ నడుస్తున్నా మీ అబ్బాయి అలసి పోలేదు, ఆశ్చర్యమే" అంది పక్కింటావిడ.

ఆడిగన్నాడు భర్తకు దాసోహమంటూ భయపడే రోజులు పోయాయి.'

రమణ మనసు అప్పటికే కొంత మారింది. పద్మమాటల్లో నిజం అతను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాడు. కమలకు ఈ ఒక్కవరం ఇచ్చినంత మాత్రాన మామగారితో స్నేహం కలిసినట్టవదు... కమలంటే తనకు కొండంత ప్రేమ వున్నప్పుడు ఆమె కోసం ఈ చిన్నత్యాగం చేసినా ఫరవాలేదనిపించింది.

'సరే! అక్కడేదన్నా మహిళా సమాజంలో ప్రెసిడెంటుగా వుంటున్నావా ఏమిటి?'

'అలాంటిదేమీ లేదుగాని, నువ్వు నాకు వారం రోజులక్రితం రాసిన వుత్తరం సంగతి జ్ఞాపకంవుందా?... అన్నయ్య నిన్ను పుట్టింటికి పంపనంటున్నాడని ఏడుస్తూ రాశావు!'

'అవును... ఇప్పుడు మాత్రం నవ్వుతున్నానా ఏమిటి?...'

'అందుకే అన్నయ్యను సన్మార్గంలోకి తీసుకురావాలని ఈ ఎత్తు వేశాను... ఆయనకూ నాకూ మధ్య తగాదాఏమిటి? నేను కూర్చోమంటే కూర్చుంటారు నిలబడమంటే నిలబడతారు చిన్నపిల్లదిదగ్గర అది ముల్లురా!... గుచ్చుకుంటుంది అంటే ఏం తెలుస్తుంది? నిజంగా ముల్లుతో పొడిస్తే బాధ తెలిసి కెవ్వుమంటాడు. అలాగే అన్నయ్యకూ తన అనుంగు సోదరి అభిమతం నెరవేరలేదని తెలిస్తేనేకాని నీమనసు తెలుసుకోలేడు... అంతేకాదు. అత్తయ్యకూడా వుత్తరం రాసి కాశీకి పొమ్మన్నాను... అదికూడా ఈ నాటకంలో ఓ అంతర్భాగం అత్తయ్య వుత్తరం రాసిందా?.'

'ఆ... నిన్ననే వచ్చింది నిన్ను .. నిన్ను ..' అంటూ మాటలు రాక కమల పద్మచేతులు రెండూ కృతజ్ఞతతో అందుకుంది.

చెప్పుల చప్పుడు విని ఇద్దరూ సంభాషణ చటుక్కున ఆపారు పద్మ విషాదాన్ని ముఖంమీదకు లాక్కుంది.

'అన్నయ్యా. నా ఈ ప్రవర్తన నీకు బాధ కలిగిస్తే క్షమించు కాని, ఆయన స్వయంగా వచ్చి క్షమాపణ చెప్పుకుంటేనేకాని, నేనక్కడకు వెళ్ళను. ఆడదాని మనసు కొంచెమైనా అర్థంచేసుకోలేని అనాగరికుడు' అంటూ కళ్ళు ఒత్తుకుంది.

'అలా అనకూడదు పద్మా.' అంటూ కమల ఏదో అనబోయింది

రవణ చెల్లాయికేసి ఓక్షణం పరీక్షగా చూసి, చటుక్కున చెవి మెలివేశాడు.

ఇంత అబద్ధం ఆడనని, అన్నయ్యను మోసగించనని వాగ్దానం చెయ్యి. అంతేకాదు, లెంపలుకూడా వేసుకో. మీ సంభాషణంతా చాటుగా విన్నాను. నాకు కనువిప్పైంది. నేను కమలకోసం కమలను చేసుకున్నాను కాని, మరెవరి కోసమూ కాదు. ఆమె ఆనందమే నాకు సర్వం-" అన్నాడు.

పద్మ బాధ...నటిస్తూ "వావో య్ అమ్మోయ్!" అనిగంతులేసి, చెవి విడిపించుకుని, "అన్నయ్యనెప్పుడూ మోసగించను" అని లెంపలేసుకుంది.

"అతిత్వరలో కమల వాళ్ళింటికి - నువ్వు అత్తయ్యింటికి - అఫ్ కోర్స్ - బావ అనుమతితో -" అని ప్రకటించాడు రవణ.

"భలే!... భలే!... అని ఇద్దరూ చప్పట్లు చరిచారు.

□□□

ఉదరాంతకి

చంటి పిల్లల సమస్త అజీర్ణాలు లివర్ అండ్ స్ప్లీన్సు వ్యాధులు నివారించి ఆరోగ్యవంతులుగా చేయును

అమృత సంజీవినీమాత్రలు

గర్భిణీ స్త్రీలకు కలుగు సమస్త వ్యాధులను పోగొట్టి శక్తికి, గర్భస్థ శిశువునకు బలము కలిగించి సుఖప్రసవము, సత్సంతానము కలుగజేయును

శ్రీ భుజంగరావు వైద్యశాల

ప్రొప్రయిటర్సు శ్రీ శిరోమణి పానాద ... అండ్ సన్సు

తా॥ రేపు తూర్పుగోదావరిజిల్లా